

[N. Neergaard.]

er der aldeles ingen Tvivl om, at gennem disse mange forskellige Kanaler har den Formueopsplisning, som Formueskatten uden Lempelsen fører til, skadet mange Tusinder af Folk, som selv ingen Formue har.

Men det er endda ikke Hovedbetragtningen. Hovedbetragtningen er jo den, at der heri ligger en uhyre skattepolitisk Uretfærdighed. Jeg har læst en Gang om en Dame fra l'ancien régime, som sagde, at „for mig begynder Menneskene nu egentlig først ved Baronen“. Jeg ved ikke, om Tingene er blevet sat i den Grad paa Hovedet og Bunden i den Grad vendt i Vejret her i Landet, at man anvender en lignende aristokratisk Betragtning nede fra og siger: Ja, naturligvis skal der øves Ret og Skel mod Smaafolk, men saa snart man kommer over en vis Formue eller Indkomst, behøver vi ikke at tale om skattepolitisk Retfærdighed, saa kan vi bare flaa og rive i det, saa meget vi lyster, om det saa skal være tage hele Skatteyderens Indtægt og mere til. Jeg tror, at det vilde være ganske overordentlig skæbnesvangert, hvis man kom ind paa disse brutale Synsmaader, men det er saadanne brutale Synsmaader, der ligger til Grund for Kravet om denne Lovs Ophævelse.

Dette med, at ved Lettelsen af Formue- og Indkomstskatten tilfalder naturligvis det meste, den største Lettelse den, der har betalt mest, var ogsaa noget, som den nuværende Finansminister anførte mod mig i Landstinget i 1922, da jeg kom med Forslaget til Loven. Han sagde: Det er et Forslag, der falder nøje i Traad med Finansministerens sædvanlige Skattepolitik; han fik nyliq gennemført et Forslag, hvorefter der blev givet 10 pCt. Lettelse i Indkomstskatten; jeg har talt med mange Folk om dette, og der er nogle Husmænd, som har faaet 50 Ø., der er dem, der har faaet mindre, der er Arbejdere, som har faaet mindre, men hvor er det, Lettelsen har virket, hvor er det, denne Skattelempelse særlig falder, det er naturligvis paa de rige, dem, der har nok i Forvejen. Nu vilde imidlertid en ublid Skæbne, at den højtærede Finansminister blev i høj Grad slaaet paa Munden efter et Par Aars Forløb af det, der fandt Sted i Københavns Kommune, hvor man under socialdemokratisk Styre foretog en lignende Nedsættelse paa 10 pCt. og ogsaa agter at gentage den. Akkurat de samme banale Argumenter, som de Herrer anvender mod denne Lov om, at det meste falder paa store Formueejere og meget mindre paa de smaa, akkurat det samme kan anføres mod det, som det socialdemokratiske Styre i

København har gennemført. Der er dog den væsentlige Forskel, at den københavnske Nedsættelse falder selv paa dem, der har det allerstørste Udbytte af deres Formue; her afpasses Lettelsen dog efter Formueudbyttet og bliver derved afsvækket paa en Maade, som passer langt bedre med Retfærdigheden end den generelle Nedsættelse, som er gennemført i Københavns Kommune.

Det, som man nu angriber stærkest, er altsaa dette, at Nedsættelsen begynder for højt oppe, med Folk med en ansat Formueindtægt paa 6 pCt., i visse Tilfælde helt op til 6—7 pCt., skønt Nedsættelser her ganske vist bliver meget ringe, men dog altsaa stikker i Øjnene. Alt dette er vi fuldkommen villige til at forlade, hvad vi ogsaa har vist gennem vore Ændringsforslag. Derfor var det betydelig forstandigere, om de ærede Medlemmer sammen med os vilde medvirke til at give Loven en bedre teknisk Affattelse og imødekomme en vis naturlig Kritik, som kan rejses mod den, end at de vil vælte det hele over Ende og derved vende tilbage til et Skattesystem, som jeg tror man ikke fra nogen Side vil kunne nægte vil virke i allerhøjeste Grad uretfærdigt og uheldigt i social Henseende for de mange, som indirekte bliver ramt deraf.

Dette, at man ikke kan tage alt muligt, hele vedkommendes Indtægt, ved en enkelt Skat, tror jeg er noget, som ogsaa Socialdemokraterne i andre Lande indser, ligesom der er Socialdemokrater her i Landet, der ogsaa er kloge nok til at indse det. Jeg skal ikke gentage—jeg har før citeret det—, hvad Borgmester Jensen udtalte i den Henseende om det i højeste Grad kortsynede og letsindige ved at føre en Skattepolitik af denne Art. For nyliq har der ogsaa lydt advarende Røster fra de engelske Fagforeningers Generalraad, og naar Tendensen med Hensyn til Behandlingen af Formueskatten i alle Lande, og ikke mindst i de sidste Aar, er gaaet stærkt i Retning af Nedsættelse, trods den meget demokratiske Sammensætning, som alle lovgivende Forsamlinger i Europa nu til Dags har, ja, saa er det jo ogsaa, fordi man langt, langt ned i Samfundet erkender, at en hensynsløs Flaaning af de store og de middelstore Formuer, af Formuerne i det hele taget, rammer langt, langt videre, end man sigter, rammer det hele Samfund, stiller det ugunstigere end alle de Stater, der har en rimelig Formuebeskatning. I Sverige er man stadig gaaet nedad; i Norge vil man ogsaa i Aar gaa nedad, i Tyskland ligesaa. Der er overalt en Bevægelse i den Retning, en Bevægelse, der ikke kunde gennemføres, hvis ikke der netop ogsaa i de